

ŠKOLA V PŘÍRODĚ

Vzpomínám si, že když jsem byl dítětem školou povinným, byl jsem se svou „souškou“ učitelkou na škole v přírodě. Je to sice už pár pátků, ale musel to být silný zážitek, neboť si dodnes vzpomínám na výuku na louce, na malování květin, lov kobylek .... A jak jsem zjistil, nemám podobné vzpomínky sám.

Proto když se na Spolek ŠKAMNA Ondřejov obrátilo vedení naší základní školy se žádostí o pomoc při úpravě školní zahrady, aby na ní případně mohla probíhat výuka a další aktivity, rádi jsme souhlasili. Zvláště když i pan starosta slíbil záměr podpořit a zajistit mobilní WC na pozemku. Vypravili jsme se tedy na obhlídku. Pozemek a zahrada jsou opravdu pěkné, ale bylo zřejmé, že o ně už nějaký čas nikdo nepečuje. Stromy, keře, nálety, kopřivy, divoké ostružiní a další plevele se činily, seč mohly a při první návštěvě jsem měl pocit, že jsme pronikli do zahrady zakletého zámku. Ptačí zpěv a jinak ticho, a všude křoví, trny, popadané větve, trávník zavátý starým suchým listím, skleník zarostlý divokou růží a ostružiním s několika rozbitými tabulemi, studna s dávno nefunkční pumpou.

Obrátili jsme se na členy našeho spolku a s pomocí obce a naší nástěnky jsme oslovili i další rodiče a příznivce naší školy s výzvou ke spolupráci. Kromě dobrovolníků bylo třeba sehnat i nářadí a stroje – křovinořezy, řetězové pily, kolečka, žebříky, hrábě, vidle. Stanovili jsme den D na sobotu 27. 4. a pro jistotu slíbili i občerstvení a svačiny. A pak už jsme čekali, jak to dopadne. Odezva byla nad očekávání. Sešlo se nás tentokrát na sobotní brigádě opravdu hodně. Velice nám pomohla nabídka přistavení kontejneru od manželů Honcových, takže kromě likvidace vysekaných porostů pálením jsme mohli pro odvoz větví, listí, suché trávy apod. využít i ten. Až do pozdního odpoledne jsme pilně pracovali – řezali, káceli, stříhali, sekali, hrabali, pálili, vozili, kosili... Po sva-

čině a občerstvení se zaprášilo. A zahrada prokoukla. Rozbité sklo ze skleníkových tabulí, odpadky, suché, nemocné a náletové stromy jsou pryč, stejně jako divoké ostružiní a přerostlé keře. Trávník zase vypadá jako trávník. Všechno hotové ani zdaleka není. Navíc je jasné, že bez soustavné péče si zahradu zase „vezmou divočiny“, ale teď je připravená stát se místem pro děti – pro vyučování, pozorování ptáků, pěstování květin, ovoce a zeleniny, odpolední hry školní družiny, dobrodružné přespávání pod širákem, zpívání u táboráku, chov morčat a králíků... – pro vše, na co fantazie, čas a síly stačí. Co je teď ještě třeba: umístit mobilní WC, zajistit nové stoly a lavice pro výuku (s tím snad pomohou sponzoři) a v ideálním případě znovu zprovoznit studnu, aby byl zdroj vody na mytí a zalévání. A pochopitelně stálou drobnou péčí o zahradu – občas posekat, prořezat, zalít, vyrobit a zavěsit budky, krmítka a pítka pro ptáky, opravit zahradní boudu, prořezat ovocné stromy, zprovoznit skleník...

Ale je dobře nakročeno. A za sebe jsem opravdu rád – v době tabletů, mobilů a notebooků má každá minuta, kterou děti stráví v přírodě velkou cenu.

Chci poděkovat všem, kdo se do obnovy zahrady jakkoli zapojili – přišli pomoci, zapůjčili nářadí a nástroje, odborně poradili, pomohli s občerstvením...

Ať školní zahrada žije, ať naše děti poznávají a milují přírodu, ať jsme stále ochotní pomáhat dobrým věcem a ať je nás stále víc.

Za Spolek ŠKAMNA Ondřejov

Martin Pačovský

Jsem v šoku

Škola začala.

Hlava mi to nebere.

Nejenže už skončily prázdniny a my se vrátili do školy, ale je to náš poslední rok. Přejde mi to jako včera, když jsme v první třídě s Denčou dělaly bitvy do sešitů – kdo utrhne větší roh či počmárá více stránek sešitu. Jak nám paní učitelka zvonila konec hodiny a přestávky mosazným zvonečkem.

Jak Jirka utrl Terce mašli z roláku a ona pak byla smutná.

Taky nemůžu zapomenout, jak jsme s Denčou a Týnou ve všem soutěžily – kdo je menší a která z nás je rychlejší. Nebo naše focení, na které jsem zapoměla a Erika mi půjčovala mikinu, abych nějak vypadala a protože mi bylo zima. Uběhlo osm let. Něco ale zůstalo stále stejné.

Jsem v šoku, jelikož ten čas tak rychle letí. Než se nadějeme budeme dospělí a na tohle všechno budeme jen vzpomínat.

Eliška Stařková, 9. třída

Jsem v šoku

Když jsem ráno vylezla z postele a chtěla se podívat na počasí, abych věděla, co si mám vzít na sebe, tak mi to došlo... dnes je pátek 13.!

Během snídaň i cestou do školy jsem přemýšlela pouze o tom, že píšeme test z fyziky, z chemie a z dějepisu a že jsme všechno schytali na ten nejhorší den, co jsme jen mohli. I přes to jsem si řekla, že dnešek musí proběhnout jako každý běžný den. Nemůžu se přece pořád strachovat z pátků 13.

Návrat ze školy mi zkazila černá kočka, která mi přeběhla přes cestu... Co dalšího bude známkou toho, že tenhle den nebude mým šťastným? Kolem třetí hodiny odpoledne jsem jela autobusem na trénink, jenže měl 15 minut zpoždění a já nakonec dorazila pozdě. Čekala jsem v Říčanech na autobus do Ondřejova a doufala, že už se nestane nic špatného. Jenže když jsem nastoupila a uviděla člověka, s kterým bych v autobuse chtěla jet ze všech nejméně, moje naděje na lepší konec tohoto dne se rozplynula. Když jsem konečně dorazila domů a šla do postele, cítila jsem se v klidu, v bezpečí a usínala s pocitem, že už se nemůže nic stát.

Jsem v šoku, že jsem tenhle den přežila.

Denisa Dřimalová, 9. třída